

Τι σχέση έχει ένα άδειο γυάλινο βάζο από μουστάρδα με ένα ρατσιστικό έγκλημα, δηλαδή με τη δολοφονία του 18χρονου Μάικ Μπράουν στο Φέργκιουσον του Μιζούρι το περασμένο Σάββατο;

Μέσα στο γυάλινο αυτό βάζο, στο σπίτι του Μάικ, υπάρχουν δεκάδες μικρά χαρτάκια όπου ο έφηβος έγραφε στιχάκια, σκέψεις, ιδέες, προσχέδια για τραγούδια. Όπως εκατομμύρια άλλοι έφηβοι ίδιας καταγωγής και κοινωνικής θέσης είχε το όνειρο να βαδίσει στα χνάρια του Dr. Dre και των Public Enemy και γίνει ράπερ. Σ' αυτό το γυάλινο βάζο ήταν στριμωγμένα, ανακατεμένα και αταξινόμητα, τα όνειρα ενός παιδιού που δολοφονήθηκε από αστυνομικούς και το πτώμα του είχε μείνει επί ώρες σωριασμένο στην άσφαλτο, στον τόπο του εγκλήματος.

Ενώ όλα τα μεγάλα διεθνή ΜΜΕ ασχολήθηκαν, με τον δικό τους τρόπο των "ίσων αποστάσεων", με τη δολοφονία, μόνο σε ένα μικρό blog το riverfronttimes επιτράπηκε να μπει στο σπίτι του νεκρού. Η δημοσιογράφος Jessica Lussenhop μίλησε με τους συγγενείς του παιδιού κι έγραψε για τον άνθρωπο και όχι μόνο για το γεγονός της δολοφονίας του.

Ο Μάικ, λοιπόν, ήταν ένα δειλό, μεγαλόσωμο, πανύψηλο παιδί (πάνω από 1,90). Ένας «αγαθός γίγαντας», όπως τον χαρακτήρισαν. Ένα φτωχό παιδί σε μια φτωχή μαύρη πόλη (το 22% του πληθυσμού ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας), το οποίο όμως κατάφερε να τελειώσει το λύκειο και ήταν περήφανο γι' αυτό. Ένα παιδί που περνούσε τα περισσότερα βράδια του παίζοντας Playstation 3 στο σπίτι της μητέρας του

Στο σπίτι του δεσπόζει σε κορνίζα το απολυτήριό του. Αν ζούσε, αυτή την εβδομάδα θα άρχιζε τα μαθήματα στο τοπικό κολέγιο όπου είχε γίνει δεκτός για να σπουδάσει ηχολήπτης. Ως τότε ο Μάικ ήταν τυχερός, αφού ξέφυγε από την κόλαση των ναρκωτικών, των συμμοριών, της αγραμματοσύνης. Τυχερός μέχρι το μοιραίο απόγευμα του περασμένου Σαββάτου.

«Σας παρακαλούμε, μη δημοσιεύετε τη φωτογραφία του νεκρού παιδιού μας», παρακάλεσαν οι γονείς τους δημοσιογράφους. Είμαστε σίγουροι πως αν το Πρώτο Θέμα του Θέμου

Αναστασιάδη εκδιδόταν στην Αμερική, η φωτογραφία του πτώματος θα γινόταν πρωτοσέλιδο… όπως συνέβη με τη δολοφονία ενός άλλου μουσικού. Όμως στο μπλογκ riverfronttimes αναρτήθηκαν φωτογραφίες με το βάζο με τα στιχάκια του Μπράουν, του ίδιου σε ηλικία 16 χρονών μαζί με το μικρό αδελφάκι του, του κορνιζαρισμένου απολυτηρίου του λυκείου. Επίσης και φωτογραφίες με το μνημείο από γούνινα αρκουδάκια που στήθηκε στον τόπο όπου ξεψύχησε ο Μπράουν.

Δεν ξέρουμε εάν και πώς θα κλιμακωθούν οι έντονες αντιδράσεις που προκάλεσε η δολοφονία του Μάικ Μπράουν. Πάντως χθες το βράδυ, ενώ χιλιάδες άτομα διαδήλωναν στην πλατεία Τάιμς της Νέας Υόρκης, στο Φέργκιουσον επικρατούσε τάξη και… συναδέλφωση λαού και αστυνομίας!

Όπως μεταδίδουν σήμερα τα ειδησεογραφικά πρακτορεία, επικεφαλής των αστυνομικών επιχειρήσεων στο εξεγερμένο Φέργκιουσον διορίστηκε ένας «καλός» μαύρος αξιωματικός της Τροχαίας, γέννημα θρέμμα του τόπου. Αυτός διέταξε τους άνδρες τους να βγάλουν τις αντιασφυξιογόνες μάσκες που κρέμονταν από τη ζώνη της στολής του, απαγόρευσε τη χρήση και δακρυγόνων και λαστιχένιων σφαιρών κατά των διαδηλωτών και, επιπλέον, συμμετείχε στην πορεία διαμαρτυρίας των κατοίκων του Φέργκιουσον, έστω για λίγες δεκάδες μέτρα!

Προφανώς ο ελιγμός αυτός κρίθηκε απαραίτητος για να εκτονωθεί η κατάσταση. Σύμφωνα με το ρεπορτάζ της βρετανικής εφημερίδας, οι περισσότεροι κάτοικοι του Φέργκιουσαν είδαν με καλό μάτι αυτή την κίνηση, αν και υπάρχουν πολλοί που πιστεύουν ότι ο πόλεμος συνεχίζεται…

Σύμφωνα με πρόσφατη ανεξάρτητη έρευνα ένας μαύρος δολοφονείται από κάποιον αστυνομικό, σεκιουριτά ή αυτόκλητο τιμωρό κάθε 28 ώρες.

Κάποτε στους δρόμους των Εξαρχείων ακουγόταν το σύνθημα «Αυτή η νύχτα είναι του Μιχάλη», δηλαδή του Μιχάλη Καλτεζά που δολοφονήθηκε στα 16 του χρόνια από αστυνομικούς. Τα συνθήματα που κυριάρχησαν στις διαδηλώσεις μετά τη δολοφονία του Μπράουν ήταν «No justice, no peace» (Χωρίς δικαιοσύνη δεν υπάρχει ειρήνη) και «Hands up, don’t shoot» (Ψηλά τα χέρια, μην πυροβολείτε) -το δεύτερο επειδή ο Μπράουν χτυπήθηκε ενώ είχε τα χέρια ψηλά… (Καμία σχέση με τα «Χέρια ψηλά» του δικού μας Χατζηγιάννη…)

«Τραγούδι τρύπιο και στιχάκι μπαλωμένο...» τραγουδούσε πριν 44 χρόνια ο Σαββόπουλος στον «Μπάλλο». Ατραγούδιστα τα στιχάκια του Μάικ Μπράουν, τρύπιο το κορμί του από σφαίρες αστυνομικού, άγνωστο το πρόσωπό του για τους πολλούς, όπως άγνωστο, κρυφό έχει μείνει μέχρι στιγμής το όνομα του μπάτσου που τον εκτέλεσε, παρόλο που οι Anonymous έχουν δηλώσει ότι θα το αποκαλύψουν. Γνωστό, βέβαια, το πρόσωπο εκείνων που χρειάζονται και διαιωνίζουν την αστυνομική βία στην Αμερική, στην Ελλάδα, παντού. Και όλου του κόσμου οι αδικοσκοτωμένοι Μιχάληδες ακόμα περιμένουν τις νύχτες τους.

Υ.Γ. Το όνομα του αστυνομικού αποκαλύφθηκε τελικά, όχι από τους Anonymous, αλλά από τις ίδιες τις αρχές, προφανώς σε μια προσπάθεια κατευνασμού της κοινής γνώμης. Πάντως, επί 5 ημέρες το κρατούσαν κρυφό με σκοπό την προστασία του ένστολου δολοφόνου.

Πηγή:mao.gr